

Ἡ λ. ὡς παρων. Θήρ. (Οἶα) Κεφαλλ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.), ὡς ἐπών. Εὐβ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρακάδες Ἰκαρ.

βρακάτα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρακάτος.

Ἐπὶ πάλης, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ περισφίγγεται ὑπὸ τοῦ παλαιστοῦ ἢ ὁσφὺς τοῦ ἀντιπάλου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νεφρᾶτα διηλοῦντος τὴν περὶ τοὺς νεφροὺς λαβὴν: Παλεύομε βρακάτα.

βρακατάδα ἡ, ἀμάρτ. βρακατάα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρακάτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (II).

Ὁ διάφορος χρωματισμὸς τοῦ τριχώματος τῶν σκελῶν τῶν αἰγοπροβάτων ἐν σχέσει πρὸς τὸν τοῦ λοιποῦ σώματος, εἶναι δὲ συνήθως τὸ χρῶμα τῶν σκελῶν λευκόν. Πβ. βρακάτος 3.

βρακάτος ἐπίθ. σύνηθ. βρακάτους βόρ. ιδιῶμ. βαακάτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράκα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτος.

1) Ὁ φορῶν βράκαν σύνηθ. Συνών. βρακοφορέμενος, βρακωτὸς 1, κοφᾶτος. 2) Ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων δασὺ πτίλωμα περὶ τοὺς πόδας σύνηθ.: Κόκορας βρακάτος. Κόττα βρακάτη. Περιστέρια βρακάτα σύνηθ. Συνών. καλτσᾶτος. β) Ὁ ἔχων δασὺ τρίχωμα περὶ τοὺς πόδας Πελοπν. (Λακων.) Σκῦρ. κ. ἄ. 3) Ὁ ἔχων τὸ τρίχωμα τῶν σκελῶν λευκὸν ἢ διαφόρου χρώματος τοῦ τριχώματος τοῦ ἄλλου σώματος πολλαχ.: Βρακάτη γίδα. Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρακούλλης. 4) Ἐπὶ βοῶν, ὁ ἔχων μηροὺς παχεῖς καὶ ὄρχεις εὐτραφεῖς ἢ ὁ ἔχων πόδας βραχεῖς καὶ κοιλίαν βαρεῖαν καὶ πρὸς τὰ κάτω τείνουσαν Κύπρ.

βρακί τό, βρακὶν Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)—Λεξ. Δημητρ. (ἐν λ. βρακί) βρατθίν Λυκ. (Διβύσσ.) Μεγίστ. βρακί κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βρατοῖ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀνδρ. (Κόρθ. κ. ἄ.) Ἴος Κύθν. Λέσβ. Μέγαρ. Τήν. Τσακων. βρατθί Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Ὁφ.) βατοῖ Λέσβ. βαακί Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βρακίον.

1) Βράκα (I) 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Φρ. Δὲν ἔχει βρακί νὰ φορέσῃ (ἐπὶ τοῦ στερουμένου τῶν πάντων). Δὲν ξέρει νὰ δέσῃ τὸ βρακί του (ἐπὶ παντελῶς ἀδαοῦς). Δουλεύει καὶ βρακί δὲν μπορεῖ νὰ φορέσῃ (οὐδὲν ἐξοικονομεῖ ἐκ τῆς ἐργασίας του). Λύσανε τὰ βρακιά τους (ἔδειξαν ὑπερβολικὴν ἐμπιστοσύνην). Πούλησε καὶ τὸ βρακί του (κατεστράφη οἰκονομικῶς) κοιν. Ἐμ'νι μὲ τὸν βρακί 'ς τὸν ραβδί (ἐπὶ ποιμένος τοῦ ὁποίου ἐψόφησαν ὅλα τὰ ποίμνια) Στερελλ. (Ἀράχ.) Πούλ'σ' τοῦ βρατοῖ δ' (κατεστράφη οἰκονομικῶς) Λέσβ. Ἀσ' σὸν ἀβράκωτον βρακὶν ἐβγάλλ' (ἐπὶ ἱκανοῦ, συνών. φρ. ἀπὸ τῆς μυῖγα ξύγγι βγάζει, ἀπὸ τὸν τράγο γάλα βγάζει) Πόντ. || Παροιμ. Δῶσ' ἐδῶ, δῶσ' ἐκεῖ, μείνανε χωρὶς βρακί (ἐπὶ δαπανῶν καταστρεπτικῶν) Αἰγιν.

Ἄν δὲν ἔχω τὸ ρακί, | τί τὸ θέλω τὸ βρακί; (ἐπὶ μεθύσου) ἄγν. τόπ. || Παροιμ. Τὰ μεταξωτὰ βρακιά θέλουν καὶ πιδέξια σκέλη (ὅτι καθεὶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται καὶ νὰ δρᾷ ἀναλόγως πρὸς τὴν κοινωνικὴν του θέσιν καὶ τὴν προσωπικὴν ἀξίαν του ἢ ὅτι προσπάθειαι σοβαραὶ καὶ δυσχερεῖς ἀπαιτοῦν ἀναλόγους ἱκανότητας καὶ νὰ μὴν ἀναλαμβάνη τις ἔργα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του) σύνηθ. Ξεβράκωτος βρακί ἔβαλε κί ὅλη τὴν ὥρα τό 'δειχνε (ἐπὶ νεοπλούτου αὐτοθαυμαζομένου) πολλαχ.

Ἀβρακος βρακὶν ἐφόρει, | κάθε πάτημα τὸ θώρειε (συνών. τῇ προηγουμένῃ. Πβ. μεταγν. «ἀμαθὴς ἀναξυρίδα περιθέμενος πᾶσι ταύτην ἐδείκνυ» Παροιμιογράφ. 2, 283 ἔκδ. Leutsch) Λεξ. Δημητρ. β) Περισκελὶς ἐσωτερικὴ, ἐσώβρακον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Τά 'καμε 'ς τὸ βρακί του (ἐφοβήθη πολύ). Γέμισε τὰ βρακιά του (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Ἔχσσε τὰ βρακιά του (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Αὐτοὶ εἶναι κόλος καὶ βρακί (εἶναι φίλοι ἀχώριστοι, συνών. φρ. εἶναι νύχι καὶ κρέας). Δὲν ἔχει δεῦτερο βρακί (εἶναι παντελῶς ἐνδεής). Τὴν πῆρε μὲ τὸ βρακί καὶ τὸ πουκάμισο (τὴν συνεζεύχθη ἐντελῶς πτωχὴν) κοιν. Τὸν ἔβαλε μέσ' 'ς τὸ βρακί της (ἐπιβάλλει τὴν θέλησίν της εἰς τὸν σύζυγόν της, συνών. φρ. τὸν ἔχει δεμένον 'ς τὴν βρακοζώναν) πολλαχ. Πάει ἢ ψ'χὴ μ' μέσ' τοῦ βρατοῖ μ' (φοβοῦμαι πολὺ) Λέσβ. Θὰ βγάλω τὸ βρατοῖ γιὰ νὰ πάρω τὰ λεπτὰ (θὰ δώσω βαρυτάτας ἐγγυήσεις διὰ νὰ λάβω δάνειον) Ἀνδρ. || Παροιμ. φρ. Ἐνα βρακί δὴν κόλους δὲ χωρεῖ (ἐπὶ ἀδιαχωρήτου, συνών. παροιμ. σὲ μὲ ἀ σκούφια δὴν κεφάλια δὲ χωροῦν) πολλαχ. || Παροιμ. Ἐχτέθεν κ' Ἐμινὲ βρακὶν (ἀποκτενῆσε καὶ ἡ Ἐμινὲ βρακί, ἐπὶ πτωχοῦ ἀποκτήσαντός τι καὶ ἀλαζονευομένου). Χαλδ. γ) Ἡ ἐσωτερικὴ περισκελὶς τῶν γυναικῶν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σῦρ. 2) Κηλεπίδεσμος Κρήτ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρακί Ἀθ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Βρατοῖ Κάρπ. Βρακιά Κάρπ.

βρακίτσα ἡ, Μεγίστ. Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βράκα (I) διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ βράκα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρακάκι.

βρακοβουρλιάστρα ἡ, ἀμάρτ. βρακοβουρλιάστρα Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακί καὶ βουρλιάστρα, δι' ὃ ἰδ. βουρλιάστῆς.

Βουρλιάστῆρα, ὁ ἰδ.

βρακόδεμα τό, Θήρ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακί καὶ δέμα.

Βρακοζώνη 1, ὁ ἰδ.

βρακοζώνη ἡ, σύνηθ. βρακουζώνη πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. βρακουζούνα Θράκ. (Τσακίλ.) Μακεδ.—Λεξ. Δημητρ. βρακουζούνα Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Θεσσ. Θράκ. (Ροδόπ. Σουφλ.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Βελβ. Βλάστ. Καταφύγ. Σιάτ. κ. ἄ.) βακουζώνη Θράκ. (Ταῖφ. κ. ἄ.) βρακοζώνη πολλαχ. βρακουζών' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. βρακοτζώνη Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακί καὶ ζώνη. Διὰ τὸν τύπ. βακουζώνη ἰδ. Ἀνθ.Παπαδοπ. Γραμματ. βορ. ιδιῶμ. 33.

1) Ὡρὶς ἐκ σχοινίου ἢ ὑφάσματος, διὰ τῆς ὁποίας περισφίγγεται ἡ βράκα ἢ τὸ βρακί περὶ τὴν ὁσφύν σύνηθ.: Περνῶ τῇ βρακοζώνῃ 'ς τὸ βρακί. Τοῦ λύθηκε -τοῦ κόπηκε ἡ βρακοζώνη. Δένει τῇ βρακοζώνῃ του σύνηθ. || Φρ. Λόγια τ'ς βρακουζούνας (ἄσμενοι λόγοι) Βλάστ. Ἔδσεσε τ' βρακουζώνη (εἶναι ἐγκρατὴς) Καταφύγ. Τῆς ἔλυσε τῇ βρακοζώνῃ (συνευρέθη μετ' αὐτῆς. Πβ. Ὁμ. λ 245 «λύσε δὲ παρθενίην ζώνην») Πάρ. Τὸν ἔχει δεμένον 'ς τὴν βρακοζώναν (ἐπὶ γυναικὸς ἐπιβαλλούσης τὰς θελήσεις εἰς τὸν σύζυγον, συνών. φρ. τὸν ἔβαλε μέσ' 'ς τὸ βρακί της) Αἰγιν. Τοῦ πουτάμ' ἔχ' νὰ βρακουζώνη νιρὸ (ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸν ποταμὸν βρέχεται μέχρι τῆς ὁσφύος) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ἦσαν τ' ἀντροῦς μου ζώνη καὶ βρακὶ καὶ βρακοζώνη Ἰων. (Ἐρυθρ.) Συνών. βρακόδεμα, βρακοζώναρο, βρακοζώνι, βρακολινιά, βρακολούρι. β) Συνεκδ. ἡ γυναικεία περισκελὶς Λεξ. Δημητρ.: Τῆς ἔπεσε ἡ βρακοζώνη. 2) Ζώνη χρυσοποίκιλτος Θράκ. (Κομοτ.) 3) Εἶδος στενοῦ ζωναρίου ἀνδρικοῦ Θράκ. (Κασταν.) 4) Λωρὶς τοῦ σκέλους περισκελίδος, διὰ τῆς ὁποίας προσδένεται ἐπὶ τῆς κνήμης τὸ ἄνω μέρος τῆς περικνημίδος Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. βρακοθηλειά 4, βρακόποδας 2. Πβ. βρακοπόδι 3. 5) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται τὸ δίκτυον εἰς τὴν βάρκαν Μακεδ. (Καστορ.) Ἦ λ. ὑπὸ τὸν ἀρσεν. τύπ. Βρακοζώνας καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Λογγ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

βρακοζωνάκι τό, ἀμάρτ. βρακοζωνάτσι Μεγίστ. Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βρακοζώνη διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Μικρὴ βρακοζώνη 1, ὁ ἰδ.

βρακοζώναρο τό, ἀμάρτ. βρακοζούναρο Πελοπν. (Καλύβρι.) Ἐκ τῶν οὐσ. βρακὶ καὶ ζωνάρι. Βρακοζώνη 1, ὁ ἰδ.

βρακοζώνι τό, βρακοζώνιν Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Οἶν. κ. ἀ.) βρακοζώνι σύννηθ. βρακοζών' Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. κ. ἀ.) βρακουζώνι Μεγίστ. βρακουζούνι Ἀθ. Ἀθῆν. (παλαιότ.) — Λεξ. Δημητρ. βρακουζών' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρακουζούν' Θεσσ. βρακοντζώνι Σίφν.

Τὸ μεσν. οὐσ. βρακοζώνι. Ἰδ. Πεντάτ. 423 (ἐκδ. Hesselting). Παρὰ Δουκ. καὶ τύπ. βρακοζούνιν.

Βρακοζώνη 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τοῦ κόπηκε — τοῦ λύθηκε τὸ βρακοζώνι σύννηθ. || Φρ. Τοῦ ἔδωκε τοῦ παιδιοῦ του ἓνα βρακοζώνι χωράφι (πολὺ ὀλίγον) Πελοπν. (Ἠλ.) || Ἦ δ' ὁ δ-σὺλ-λος βρακοζώνιν; (ἐπὶ τοῦ αἰτοῦντός τι παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος) Κύπρ. || Ἀσμ.

Ἔγω' χω σίδερο σπαθί, σίδερο βρακοζώνι Χίος.

βρακοζωνιάζω Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κοτύωρ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. βρακοζωνιάζω Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βρακοζώνι.

Περνῶ τὴν βρακοζώνην διὰ τῆς θηλειᾶς τοῦ βρακοῦ ἢ τῆς βράκας ἐνθ' ἀν.: Ἐβρακοζωνᾶσα τὸ θαλάρι μ' Τραπ. Συνών. βελονιάζω Α 4.

βρακοζωνιάσιμο τό, ἀμάρτ. βρακοζωνιάσιμον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρακοζωνιάζω.

Βρακοζώνιασμα, ὁ ἰδ.

βρακοζώνιασμα τό, ἀμάρτ. βρακοζώνιασμα Πόντ. (Τραπ.) βρακοζώνιασμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρακοζωνιάζω.

Τὸ πέρασμα τῆς βρακοζώνης ἀπὸ τὴν θηλειάν τῆς βράκας. Συνών. βρακοζωνιάσιμο.

βρακοζωνιαστήρι τό, Βιθυν. βρακουζουνιαστήρ' Θράκ. (Αἰν.) βρακοζωνιάστ' Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ ρ. βρακοζωνιάζω.

Μεγάλῃ ξυλίνῃ βελόνῃ, διὰ τῆς ὁποίας διαπερᾶται ἡ βρακοζώνη διὰ τῆς θηλειᾶς τοῦ βρακοῦ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρλιαστήρα, ἐτι δὲ βρακοζωνιστήρι, βρακοζωνοσύρτης, βρακοζωνοτήρι, βρακοθήλει.

βρακοζωνιάστρα ἡ, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. βρακοζωνιάστρα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρακοζωνιάζω.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνιστήρα ἡ, ἀμάρτ. βρακοζωνιστέρα Πόντ. Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βρακοζωνιάζω.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνιστήρι τό, ἀμάρτ. βρακοζωνιστέριν Πόντ. Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βρακοζωνιάζω.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνίστρα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) βρακοζωνίστρα Πόντ. βρακοζωνίχτρα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βρακοζωνιάζω.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνολόγος ὁ, Λευκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακοζώνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνόξυλο τό, ἀμάρτ. βρακουζωνόξυλο Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακοζώνη καὶ ξύλο.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνοσύρτης ὁ, ἀμάρτ. βρακοζωνοσύρτες Πόντ. (Λιβερ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακοζώνη καὶ σύρτης.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοζωνοτήρι τό, ἀμάρτ. βρακοζωνοτέρ' Πόντ. (Λιβερ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρακοζώνη παρεκταθέντος κατὰ τὰ εἰς — τῇρι ὄργανον δηλωτικά.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοθήλει τό, ἀμάρτ. βρακονθήλ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρακοθηλειά.

Βρακοζωνιαστήρι, ὁ ἰδ.

βρακοθηλειά ἡ, πολλαχ. βρακουθηλειά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρακουθ'λειά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρακοθελειά Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. βρακοθηλειά Ρόδ. βρακουθ'λειά Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βρακὶ καὶ θηλειά.

1) Τὸ κατὰ τὴν ζώνην μέρος τοῦ βρακοῦ ἢ τῆς βράκας, διὰ τοῦ ὁποίου περᾶται ἡ βρακοζώνη ἡ συγκρατοῦσα περὶ τὴν ὀσφὺν τὸ ἔνδυμα τοῦτο πολλαχ.: Περνῶ τὴν βρακοζώνην ἔς τὴν βρακοθηλειά πολλαχ. || Γνωμ. Μὴ τοσοῦτ' ἄναι τὰ μαλλιά σ' μὴ βάης, γῆ βρακουθηλειά σ' ψειριάζ' (ἢ ἀνάμειξις ἀνδρὸς μὲ γυναικας εἶναι δι' αὐτὸν ἐπιζήμιος) Λέσβ. || Ἀσμ.

Σὰν τῆς κουμπάρας τοῦ βρακὶ δὲν εἶδα ἔς τὸν ἰῶνα, νά' χη χρυσὴ βρακουθηλειά κι σάπια βρακουζώνη Θράκ. (Αἰν.)

Τί σεῖσαι, τί λυγείσαι; ξέρω ποιά ἔναι ἡ σειριά σου, ἔφτά χιλιάδες κόνιδες ἔχει ἡ βρακοθηλειά σου Αἰγιν.

Μὴ μοῦ πολυψηλώνεσαι καὶ ξέρω τὴ γενιά σου, πόσες χιλιάδες κόνιδες ἔχει ἡ βρακοθηλειά σου Κρήτ. 2) Ὁ κόμβος τῆς δεμένης βρακοζώνης Μακεδ.

